

έντελως. Ἡ δὲ Ῥωσικὴ κυβέρνησις σκοπίζει νὰ πα-  
ραχωρήσῃ ἐλευθερίαν εἰς τε τὸν πολωνικὸν καὶ τὸν  
Ῥωσικὸν λαόν.

Ἡ περὶ ἀτελείας τῆς σταφίδος εἰδήσεις ἦν κατεχω-  
ρίσαμεν κατὰ τὴν παρελθούσαν δεκαπενθημερίαν δὲν  
ἐβεβαιώθη.

Αἱ ἐπτανησιακαὶ ἐφημερίδες ὁμιλοῦσιν ἐκτενῶς  
περὶ τοῦ ἀπεριγράπτου ἐνθουσιασμοῦ ὅστις ἐξαδη-  
λώθη κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς 25 Μαρτίου. Ἐν ταῖς  
ἐφημερίσι τῆς Ζακύνθου ἀναγινώσκομεν ἐν ἐκτάσει  
τὰ τῆς φωταψίας καὶ τῆς λοιπῆς τελετῆς εἰς ἣν καὶ  
ὁ Τοποτηρητὴς παρευρέθη καὶ ὁ πρόξενος τῆς Ἑλλά-  
δος μετὰ διαφόρων Ἑλλήνων ἑλληνικὴν φορούντων  
στολήν.

Πάντες οἱ ἐπὶ συνωμοσίᾳ κατὰ τῶν καθεστώτων  
κατηγορηθέντες καὶ διὰ τοῦτο συλληφθέντες ἀπελύ-  
θησαν, καὶ αὐτὸς ὁ πρόξενος τῆς Βαυαρίας.

Ἡ Κλειὼ περιγράφει λαμπρὰν τὴν ὑποδοχὴν τῆς  
τριμελοῦς ἐπιτροπῆς ἐν τῇ Τεργέστῃ καὶ Κερκύρᾳ.

Ἡ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν ἐπιτροπῇ τῆς Συνελεύσεως  
καταγίνεται εἰς σπουδαῖα οἰκονομικὰ ἔργα· μεταξὺ  
ἄλλων, λέγεται, ὅτι θέλει προτείνει τὴν κατάργησιν  
τοῦ περὶ μισθοδοσίας τῶν πληρεξουσίων ψηφίσματος.

Ἡ «ἐφημερὶς τῆς Ἀρέσθης» λέγει ὅτι ἡ Βαυαρία  
διμαρτυρήθη ἐπισήμως κατὰ τῆς κατοχῆς τοῦ θρό-  
νου τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὴν «Βελγικὴν Ἀνεξαρτησίαν» ἡ Ἀγγλίς  
ἠθέλησε νὰ ἐμπιστεύσῃ τὴν ἀντιβασιλείαν τῆς Ἑλ-  
λάδος εἰς τὸν δούκα τοῦ Κοβούργου. Ἀλλ' ὁ δανι-  
κὸς οἶκος δὲν ἐδέχθη αὐτὸν ὡς ἀνέκαθεν ἀντιπρά-  
ξαντα εἰς τὰ τῆς Δανίας συμφέροντα κατὰ τὸ ζή-  
τημα τοῦ Σλέσβιγ καὶ Ὀλστάιν καὶ ἐζήτησε νὰ κη-  
ρυχθῇ ἐνῆλιξ εὐθὺς ὁ βασιλεὺς Γεώργιος. Ἐπέμειναν  
δὲ τινες τοῦ δανικοῦ οἴκου εἰς τὸν ὅρον τῆς προηγου-  
μένης παραιτήσεως τοῦ βαυαρικοῦ ἀλλὰ καὶ ὁ ὅρος  
αὐτός δὲν ἀπαιτεῖται πλέον. Οἱ δὲ νῦν προτεινόμενοι  
ὅροι φαίνονται εὐκόλως κατωρθούμενοι. Κατὰ τὴν  
Κλειὼ ἀναφέρουσιν ταῦτα τὸ τοῦ ἑλληνικοῦ θρό-  
νου ζήτημα φαίνεται ὀριστικῶς καὶ ἀπολύτως  
λελυμένον.

Ἐδόθη ἀμνηστία τοῖς ἐπαναστάταις Πολωνοῖς  
ὅσοι καταθέσωσι τὰ ὅπλα μέχρι τῆς 1 Μαΐου.

Κατὰ τελευταίας τηλεγραφικὰς εἰδήσεις ἰδιωτι-  
κὰς καὶ ἐπισήμους ὁ βασιλεὺς Γεώργιος κατέρχεται  
εἰς τὴν Ἑλλάδα περὶ τὰ μέσα τοῦ Μαΐου.

## ΠΟΙΗΣΙΣ.

### ΤΟ ΣΚΑΘΙΜΟΥ.

Τὴν ὥρᾳ ποῦ ὁ ἥλιος  
Τὰ ἀστρὰ ἀποχλωμαίνει,  
Κί' ἀπ' τὸ καθέν, ἀρπάζει  
Τὴν λάμψιν καὶ τὸ φῶς,

Τ' ὥραϊό μου σκαθάκι  
Μέσ' ἀπὸ τὸ κλουθὶ ταν,  
Μὲ τὴν γλυκερὰ φωνήν του  
Ἐθρήνει λυπηρῶς.

« Τί, ἄνθρωπε, σὲ πταίω,  
λαλοῦσε δακρυσμένο,  
» Καὶ μ' ἔχεις πλακωμένο  
» Μὲ ξέλα, μὲ καρφιά;

» Ποῦν σ' ἔκαμ' ἀδικίαν  
» Καὶ μ' ἔπλασες μὲ δόλο,  
» Καὶ σκοτισμένο θόλο  
» Μ' ἔδωκες γὰρ φωλιά;

» Καὶ τί κακὸ θὰ κάμῃ  
» Ἐνὰ πτωχὸ πουλάκι,  
» Εἰς ἕνα ποῦ λίγάκι  
» Νὰ ᾖ καὶ αὐτὸς θεός;

» Μήπως τὸ πέταμό μου  
» Τὸν ἥλιο σὲ σκοτίζει;  
» Ἡ τὸν θεόν σ' ὑβρίζει  
» Ὁ φθόγγος μ' ὁ λεπτός;

» Τοῦ κήπου σου τὰ δένδρα  
» Ποῦ κάποτε πηγαινῶ,  
» Μήπως καὶ τὰ ξηραίνω  
» Μ' ἐν κήδῳ ἐλαφρόν;

» Ἡ μήπως τὰ πτερά μου  
» Στῆς φύσεως τὰ κάλλη  
» Εἰς ἀσχημὰ μεγάλα  
» Καὶ λάθος φοβερόν;

» ὦ! ὦ! ἄς ἡμποροῦσα  
» Ν' ἀπολέω τὰ πτερά μου  
» Καὶ μὲ πολλὴ χαρά μου  
» Νὰ τρέχω, νὰ πετῶ.

» Ἄς ἡμποροῦσα τώρα,  
» Μ' ἕνα κοπάδι φίλων  
» Ἐντὸς κλαδιῶν καὶ φύλλων  
» Τὸν Πλάστην γὰρ ἔμνῶ

» Τὸν Πλάστην, ποῦ μᾶς στέλλει  
» Τὸν ἥλιο μὲ τὸ φῶς του  
» Καὶ ρίχνει μοναχός του  
» Τροφήν εἰς τὰ πτηνά.

» Πλὴν, οἶμοι! σφαλισμένο  
» Εἰς σκοτεινὸ κοιτῶνα

» *Ἀνοιξε καὶ χειμῶνα,*  
» *Θρηγῶ παρτοτειρά.*  
  
» *Καὶ τώρα, νὰ, ἀκούω*  
» *Ἐξω ἔτιὰ φύλλα κρότον*  
» *Εἶν' ἄμυλλα ἐρώτων*  
» *Ἄς ἡμουν καὶ εἰ ἐγώ!*

» *Τοῦλάχιστον ἄς ἦτο*  
» *Κᾶν τὸ νερό ποῦ πίνω*  
» *Πολὸ, ποῦ νὰ βαθύνω*  
» *Νὰ πῶ νὰ πριγῶ!* »

— *Πρὶν καὶ ἄλλα νὰ ἀκούσω*  
*Εἰς τὸ κλουβί μου τρέχω*  
*Κ' εἰς τὸ ποῦλιν παρέχω*  
*Ἀέρα ἀνοιχτόν.*

Ὁ δὲ μικρὸς δεσμώτης,  
Ἄμα ἐλευθερώθη,  
Ἐ τῆς αἵρας ἐξαπλώθη  
Τὸ ρεῦμα τὸ λεπτόν.

Ἐν Χάλκῃ τῇ 20 Ἰανουαρίου 1863.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ.

## ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ. (Ἐκ τῶν Ἀπομνημονευμάτων τῆς Κυρίας Ἀδριανῆς.) Στρατιωτικὸν τάγμα ἐστάλη ἐκ τῆς πόλεως Βουργῶς πρὸς καταδίωξιν ἐχθρικοῦ ἀτάκτου ἀποσπάσματος, ὁδηγουμένου ὑπὸ τοῦ Μαρκεσίου Βιλλακάρπου, καὶ διετάχθη νὰ μεταχειρισθῇ τοὺς Ἰσπανοὺς μετὰ μεγίστης αὐστηρότητος, ἰδίως δὲ τοὺς κατοίκους Ἀργουάνου, μικρᾶς κώμης κειμένης παρὰ τὸ περίφημον δάτος Κοβελλίδα εἰς οὗ τὰς πυκνοτάτας σκιὰς κατέφυγον κρυπτόμενοι λησταὶ καὶ ἄτακτοι Ἰσπανοὶ στρατιῶται. Ἐν τῶν πολλῶν βρασάνων τοῦ κατὰ τὴν Ἰσπανίαν πολέμου ἡμῶν ἦτο ἡ ταχύτης μεθ' ἧς πάντα τῶν Γάλλων τὰ κινήματα ἐγνωστοποιῶντο εἰς τοὺς ἀρχηγοὺς τῶν ἀποστατῶν, καὶ ἡ δυσκολία τῆς ἀποκτήσεως κατασκοπῆς ἢ ὁδηγοῦ, οὗς δσάκις εὗρίσκομεν συνελαμβάνομεν συνήθως προδίδοντας ἡμᾶς. Τὸ ἀποσταλὲν λοιπὸν γαλλικὸν τάγμα ἔμελλε νὰ διέλθῃ δι' αὐτῶν δασῶν, βραχώδους καὶ γυμνῆς χώρας, καὶ νὰ διαβῇ πεπηγότες χειμάρρους, ὑποκείμενον ἀπύστως εἰς ἀπροόπτους κινδύνους. Τέλος ἀφίκετο εἰς τὴν κώμην, ἀλλ' οὔτε ἐχθρικά κινήματα ἐθεώρησεν, οὔτε εἶδεν αὐτῶν τινα ἔλαβε. Τὰ πάντα κατεῖχε βαθυτάτη ἐρημία. Ὁ ἀρχηγὸς τοῦ τάγματος ὑποπτεύσας ἐνέδραν, διέταξε μεγίστην νὰ τηρήσῃσι προφύλαξιν. Οἱ στρατιῶται εἰσελθόντες εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς κώμης, προέβησαν μέχρι πλατείας τινός, ὅπου εὗρον σωροὺς σίτου καὶ ἀραβοσίτου, καὶ

ἄρτον καταναλισκομένους ὑπὸ τοῦ πυρός, ἐν ᾧ εἰς τοὺς ῥύακας τῆς πλατείας ἔρρεε νεωστὶ χυθεὶς οἶνος. Πάντα ταῦτα ἐγένοντο ἐπὶ σκοπῷ τοῦ νὰ μὴ εὗρωσι τροφίμα οἱ Γάλλοι ἐν τῇ κώμῃ ταύτῃ. Ἐννοεῖται ὅτι οἱ στρατιῶται ἰδόντες καὶ νοήσαντες τὰ ἐχθρικά βουλεύματα κατελήφθησαν ὑπ' ἀγνικτῆσεως· ἀλλὰ τίνα νὰ τιμωρήσωσι καὶ κατὰ τίνας νὰ ταχύνωσι τὴν βράζουσαν ἐκδίκησιν; Πάντες οἱ κάτοικοι τῆς κώμης ἐδραπέτευσαν καὶ κατέφυγον ἐντὸς τοῦ δάσους ἐνθα πᾶσα καταδίωξις ἀπέβηκε δυσχερεστάτη.

Αἶφνης ἠκούσθησαν κραυγαὶ προερχόμεναι ἐκ τινος τῶν ἐρήμων καλυψῶν εἰς ἃς οἱ Γάλλοι διεσπάρησαν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ ν' ἀνακαλύψωσι τροφίμα ἢ λάφυρα. Αἱ δὲ κραυγαὶ προήρχοντο ἐκ νέας γυναικὸς θασταζούσης βρέφος ἑνὸς ἔτους, ἣν οἱ στρατιῶται ἀπηγον ἐνώπιον τοῦ ἀρχηγοῦ. « Ἀξιωματικὲ, εἶπέ τις, τὴν γυναῖκα ταύτην εὗρομεν καθημένην πλησίον γρακίας· πρότεινέ την μερικὰς ἐρωτήσεις. »

Ἡ νέα γυνὴ ἐφόρει τὸν ἱματισμὸν τῶν ὁρεινῶν τῆς Σορίας καὶ Ριόζας. Ἰσχυρὰ ἀλλὰ δὲν ἔτρεμε.

— Διὰ τί εἶσαι ἐδῶ μόνη, τὴν ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός.

— Ἐμεῖνα πλησίον τῆς μάμμης μου, ἥτις εἶναι παράλυτος καὶ δὲν ἐδυνήθη ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς λοιποὺς εἰς τὸ δάσος, ἀπεκρίθη ἡ Ἰσπανὶς ὑψηλοφρόνως καὶ ὥσανεὶ ἐδυσχέραινε δμιλοῦσα ἐνώπιον Γάλλων. Ἐμεῖνα διὰ νὰ τὴν προφυλάξω.

— Καὶ διὰ τί οἱ γείτονές σας ἀφῆκαν τὴν κώμην;

Εἰ τὴν ἐρώτησιν ταύτην οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Ἰσπανίδος ἐξήστραψαν. Προσηλώσασα δὲ ἀγρίως τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὸν ἐρωτῶντα, ἀπεκρίθη. Γνωρίζεις καλὰ τὴν αἰτίαν. Δὲν ἐπρόκειτο νὰ κατασφαγῶμεν ὅλοι;

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐκίνησε τοὺς ὤμους καὶ ἐξηκολούθησεν. Ἀλλὰ διὰ τί ἐκάσατε τὸν σῖτον καὶ τὸν ἄρτον, καὶ ἐχύσατε εἰς τὰς ὁδοὺς τὸν οἶνόν σας;

— Διὰ νὰ μὴν εὗρετε τίποτε. Μὴ δυνάμενοι νὰ μετακομίσωσιν αὐτὰ οἱ χωρικοὶ ἐπρότιμησαν νὰ τὰ καύσωσιν. »

Κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθησαν φωναὶ χαρμύσωνι, καὶ οἱ στρατιῶται ἐφάνησαν κομίζοντες πολυάριθμα χωρινὰ μηρία, ἄρτον, καὶ πολλὰ ἀσκία οἶνου, ἅτινα ἀνεκάλυψαν εἰς ὑπόγειον, ἢ εἰσοδος τοῦ ὁποῦ ἐκρύπτετο ὑπὸ τοῦ ἀχυρίνου στρώματος ἂν οὐ ἔκειτο ἡ παραλυτικὴ γρακίς. Ἡ νέα χωρική ἔρριψεν ἐπ' αὐτῶν βλέμμα ἐκφράζον καταχθονίαν ἐκδίκησιν, ἐν ᾧ ὁ ἀξιωματικὸς πλήρης μερίμνης ἀνησύχου περὶ τῆς καταταραχνοῦσης πείνης τοὺς ταλαιπώρους στρατιώτας ἐχάρη ὀλίγον ἐπὶ τῇ ἀνελπίστῳ ἀνακαλύψει. Ἀλλ' αἱ πρόσφατοι φαρμακεύσεις πολλῶν δεξιμενῶν, καὶ ἡ ἀνάμνησις καταχθονίων ἄλλων παραδειγμάτων ἐκδικήσεως, κατέστησαν αὐτὸν προφυλακτικόν, καὶ ἐκ νέου ἠρώτησε τὴν γυναῖκα.